

O očistci II (sestra Gertrúda)

Napísal Balek Robert
Streda, 29 September 2010 20:49

Druhá časť dialógu sestry Márie z Kríža so zosnulou sestrou Gertrúdou odкрýva realitu očistca. Svedectvo je svetovo známe a preložené do mnohých jazykov.

Elisa Sophie Clementine Hebert, narodená 01. 12. 1840 v St. Georges, diecéza Coutances, rehoľným menom Mária z Kríža, zomrela 11. 05. 1917 v Cherbourg, v 76 rokoch života.
Sestra Gertrúda, rehoľníčka, druhé meno Mária, zomrela v roku 1871 v 36 rokoch života.

Mária z Kríža:

„Zamestnávajú sa duše v očistci výhradne svojím utrpením?“

Gertrúda:

„Nie. Môžu sa modliť a modlia sa mnoho za veľké záujmy Božie a za ľudí, ktorí im pomáhajú. Chvália a velebia Boha za Jeho veľké a nekonečné milosrdenstvo, ktoré im preukázal, lebo hranice medzi PEKLOM a OČISTCOM boli veľmi tesné. Nechýbalo veľa a boli by sa zrútili do priepasti. Môžete si predstaviť vďačnosť takých duší, ktoré boli vyrvané satanovi?!“

Mária z Kríža:

„Môžu sa duše v očistci navzájom potešovať, alebo je každá vo svojej bolesti osamotená?“

Gertrúda:

„V očistci je sám Boh jedinou našou nádejou, našou jedinou útechou. Na svete dovoľuje Boh,

O očistci II (sestra Gertrúda)

Napísal Balek Robert

Streda, 29 September 2010 20:49

aby človek niekedy hľadal útechu u verného priateľa vo svojich telesných a duševných bolestiach, za predpokladu, že priateľ je plný lásky k Pánu Ježišovi. Ináč je útecha neplatná.

Tu ale sú duše zakotvené vo vôli Božej, ponorené do nej, ako do priepasti a jediný Boh môže ich bolesti zmierniť. Všetky duše prežívajú útrapy, aké zodpovedajú veľkosti ich vín, ale všetkým spoločná je bolesť, prevyšujúca všetky ostatné bolesti, že tu nemajú Ježiša, náš Život, náš Základ, naše Všetko a sme tým sami vinné, že sme od Boha odlúčené, správnejšie povedané: oddelené.

Aj malá modlitba nám preukáže veľkú službu! Občerství nás ako hlt vody!

Dopustením Božím je často naša bolesť zvýšená ešte tým, že nedostaneme modlitby, ktoré sa za nás konajú. V očistci dostanú duše z modlitieb konaných na zemi len toľko, koľko Pán dovolí. Vedomie, že modlitby konané za nás, dostane niekto iný – pôsobí zvláštnu bolesť. Len málo duší dostáva modlitby, väčšinou sú opustené bez nádeje, že by dostali len jednu – jedinú.

Mária z Kríža:

„Čo sa deje pri smrteľnom zápase a potom? Je duša vo svetle, alebo v temnotách? Akým spôsobom sa jej udeľuje rozsudok?“

Gertrúda:

„Ja sama som smrteľný zápas neprežila, ako sama viete, ale môžem Vám povedať, že v tom rozhodnom okamihu sa satan vrhá na umierajúceho so všetkou zlosťou. Silné a veľkomyselné duše majú často krátko pred smrťou hrozné boje s kniežaťom temnosti, ale vychádzajú víťazne. Boh nedopustí, aby duša, ktorá Mu bola po celý život oddaná, bola v posledných okamihoch stratená.

Tie osoby, ktoré milovali Pannu Máriu a často Ju v živote vzývali, dostávajú v poslednom boji mnoho milostí. To platí tiež pre tých, ktorí uctievali sv. Michala, sv. Jozefa, alebo iného svätého.

Práve v tom okamihu je veľmi obšťastňujúce vedomie, že máme u Boha dajakého prímluvcu. Sú duše, ktoré umierajú kľudne, bez akýchkoľvek skúšok. Boh má pri všetkom svoje úmysly. Čokoľvek nariadi, čokoľvek dopustí, je vždy na najvyššie dobro duší.

Nakoľko ešte žijete na zemi, nemôžete si ani predstaviť, čo znamená Boh. My to už vieme a rozumieme. Naša duša je zbavená všetkých pút, ktoré nás stretli a bránili nám dôjsť k svätosti. Nemôžem Vám to nijako vysvetliť, ako to vyzerá, keď vidíme zem ináč, ako Vy. Tomu sa porozumie, až duša opustí telo. To sa zdá zem ako bodka v porovnaní s nekonečnými horizontami večnosti, ktoré sa pred ňou otvárajú.

Keby sme sa mohli vrátiť na zem, keď sme už poznali Boha, aký život by sme viedli! Ale to je zbytočné uvažovanie. Kým človek žije, nemyslí na tieto veci, ide temer ako slepý! S večnosťou sa nepočíta!

Zem je jediným predmetom všetkých jeho prianí a ona je len prechodom a pojme iba telo. Na nebo sa myslí tak málo, alebo vôbec nie. Ježiš a Jeho láska, sú ako zabudnuté. Na tomto svete – tam dolu – sa ľudia riadia vlastnými domnienkami. Na onom svete nás riadi Boh svojim spôsobom.

Na zemi si človek nedokáže predstaviť a pochopiť, čo my tu musíme vytrpieť!

Mária z Kríža:

O očistci II (sestra Gertrúda)

Napísal Balek Robert

Streda, 29 September 2010 20:49

„Milujete Boha?“

Gertrúda:

„Určite, ale v tom stupni, v akom sa duša očisťuje, t. j. ako sa blíži k svojmu oslobodeniu, blíži sa k svojej sláve, tým viac rastie tiež jej láska. Čím viac sa budeme blížiť k svojmu oslobodeniu, tým jasnejšie ma budete chápať.

Veľmi sa mi uľahčilo, nie som už v ohni! Už som naplnená túžbou vidieť Boha. To je však spojené s hroznou bolesťou. Koniec našich utrpení nám nie je známy. Keby sme ho poznali, bolo by to pre nás radosťou, ale my predsa len cítime, že naše utrpenie sa mierni, že naše spojenie s Bohom začína byť vrúcnejšie, ale ktorý deň (ľudsky povedané) budeme v cieli, to nám zostáva skryté. To je Božie tajomstvo. Predsa však cítim, že sa blíži koniec môjho vyhnanstva, túžim po tom všetkými mojimi mohutnosťami, ale kedy budem vyslobodená, o tom neviem nič. Možno budem musieť ešte roky takto prežiť a tak si vytúžiť nebo. Sám Boh to vie! Neprestávajú sa za mňa modliť, ja Vám to neskoršie odplatím.“

Mária z Kríža:

„Vedia duše v očistci, čo sa práve deje na zemi?“

Gertrúda?

„Áno, pokiaľ to Boh dopustí, aby sme sa za ich veľké záležitosti modlili.

Naša modlitba sama nestačí! Keby Pán Ježiš našiel niekoľko duší dobrej vôle, ktoré by Mu boli úprimne pohotové k zmieri, aby tešili Jeho Srdce, plné horkosti a bôľov, mohli by Ho pohnúť k súcitu. Veď On si nič vrúcnejšie nepraje, než odpustiť tomu, kto sa pokorí!“

Mária z Kríža?

„Viete v očistci o tom, že Cirkev je v znamení prenasledovania? A kedy toto prenasledovanie prestane?“

Gertrúda:

„Vieme o jej prenasledovaní a modlíme sa za jej víťazstvo. Ale kedy a v akom merítku to bude, nevieme. Možno, že iným dušiam to je známe, mne však nie!

Nedávno ste mali dobrú myšlienku, keď ste ma pri vďakyvzdávaní pozvala, aby som sa klaňala Ježišovi vo Vašej duši! Keby ste to boli už skôr robili, bola by som bývala účastná mnohého uľahčenia.

Robte to v budúcnosti opäť tiež pred ostatnými Vašimi modlitbami a obetujte za mňa trochu z Vašej práce.

Keď človek stratí rodičov a známych, vykoná za nich niekoľko modlitieb, niekoľko dní plače a to je všetko. Duša je ponechaná sama na seba! Iste si to zaslúžila a Božský Sudca nám na onom svete odpláca to, čo sme my urobili na zemi.

Tie duše, ktoré na duše v očistci zabúdali, upadnú tiež do zabudnutia, ale keby im bol býval niekto z očistca viac oznámil, neboli by snád' bývali také ľahostajné.“

Mária z Kríža:

„Čo sa deje po smrti?“

Gertrúda:

O očistci II (sestra Gertrúda)

Napísal Balek Robert

Streda, 29 September 2010 20:49

„Ako Vám to mám popísať? Človek tomu nemôže porozumieť, dokiaľ to neprežil. Chcem sa pokúsiť, aby som Vám to podľa možnosti vysvetlila. Keď duša opustí telo, je ako stratená, ako obostretá Bohom, ak sa smiem tak vyjadriť.

Je obklopená takou svätosťou, že v jednom okamihu prehliadne celý svoj život, a súčasne vidí, čo si zaň zaslúžila. V tom jasnom videní si sama vyriekne svoj rozsudok.

Duša neuzrie, nevidí Boha, ale je Jeho prítomnosťou akoby zničená. Keď je to duša previnilá, ako v mojom prípade, potom je taká zdrvená ľarchou svojej viny, ktorú má odčiniť, že sa sama vrhá do očíšťa! Až potom pochopí, čo je Boh a Jeho Láska k dušiam a aké nešťastie je hriech pre ňu a čo znamená v očiach Jeho Majestátu.“

Mária z Kríža:

„Sú náhle a nepredvídané prípady smrti aktom Božej Spravodlivosti, alebo Milosrdenstva?“

Gertrúda:

„Niekedy to, niekedy ono! Ak je niektorá duša úzkostlivá a Boh vie, že je pripravená objaviť sa pred Ním, odvoláva ju zo sveta náhle, aby ju ušetril hrôzy posledných chvíľ.

Niekedy ale odvoláva duše náhle, aby ukázal svoju Spravodlivosť! Nie sú preto úplne stratené, ale ukrátené o sviatosť umierajúcich, alebo ich mohli prijať len v rýchlosti, bez toho, že by sa na poslednú cestu dobre vyzbrojili. Ich očisťec je bolestný a trvá dlho!

Iné duše opäť, ktoré už mieru svojich zločinov naplnili a ku každému volaniu milosti sú hluché, odvoláva ich Pán zo zeme, aby už Jeho Spravodlivosť neodráždili!“

Mária z Kríža:

„Ako je to s dušou, ktorá ide priamo do neba?“

Gertrúda:

„V takej duši ide jednoducho o pokračovanie v zjednotení s Ježišom. Začala ho už na zemi a ono je už samo osebe nebom. Z j e d n o t e n i e vo vlastnom nebi je – pravdaže – vrúcnejšie, než je na zemi možné! Boh súdi dušu podstatne ináč, ako sa to deje na zemi. Prihliada k temperamentu, charakteru, skúša, či to bolo urobené z ľahkomyselnosti, či zo zloby. Ten, kto vidí na dno duše, pozná ihneď, ako sa tie veci majú! Ježiš je veľmi DOBRÝ, ale tiež SPRAVODLIVÝ!

Zatratený môže byť len ten, kto tam chce stoj čo stoj!

Vždy sa dostáva do tejto krajnej situácie len ten, kto zavrhol tisíce milostí a dobrých vnuknutí!, ktoré Boh každej duši prejavuje. Je teda zavrhnutý výhradne svojou vlastnou vinou!!!“

Mária z Kríža:

„Ako to, že to diabol vie?“

Gertrúda:

„Nemožno sa diviť, že diabol a jeho spoločníci majú poznanie do budúcnosti o všetkých veciach, ktoré sa uskutočnia. Diabol je duch, má teda viac múdrosti a rozpoznávacích schopností, než ktorýkoľvek človek na zemi, okrem niektorých svätých, ktorých Boh osvecuje Svojím Svetlom!

Diabol vidí presne, ako to na svete chodí a svojím ostrovtipom môže mnohé predpokladať, čo sa skutočne stane. Pre každého, kto sa stane jeho otrokom a hľadá u neho radu, to znamená

O očistci II (sestra Gertrúda)

Napísal Balek Robert

Streda, 29 September 2010 20:49

smrť a skazu. To je hriech a ten sa protiví Bohu!“

Mária z Kríža:

„Ako môžeme poznať, že milosť pochádza od Boha?“

Gertrúda:

„Milosti, ktoré udeľuje Boh, prepadnú dušu ako lejak za krásneho jasného dňa, prekvapia každého. Tu sa nikto nemusí obávať, že je v klame, že dajakú mimoriadnu milosť vyhľadával, keď na to vôbec nemyslel.

Celkom ináč je tomu, keď si duša milosť namýšľa. Sú to len výtvary domýšľavosti! Toho druhu „milosti“ sa treba obávať, lebo tu máva ruky diabol. Využíva slabý rozum, nezdravý úsudok svojich vodcov. Môžem Vám povedať, že na svete je takých duší mnoho. Diabol ich používa, aby zosmiešnil náboženstvo. Len málo ich miluje Boha, ako by si prial.

Hľadajú seba a domnievajú sa, že hľadajú Boha a vymýšľajú si svätosť, ktorá nie je pravá. Konáte správne, keď nemáte ku extázam dôveru. Musia sa prijať, keď ich udelí Boh, ale nechce, aby duša po nich túžila. To nie sú veci, ktoré vedú do neba!

Život umŕtšovania a pokory je istejší, ten si máme viac priať. Je pravda, mnohí svätí mali zjavenia a extázy, ale to je odmena, ktorú im udelil Boh po dlhom živote bojov a odriekania, alebo aby slúžili k uskutočneniu veľkých vecí, ktoré vyžadovala Jeho česť.

Ale to všetko sa dialo bez hluku, v tichu modlitby a keď to vyšlo najavo, boli svedkovia celkom zahanbení a hovorili o tom len z poslušnosti.“

Sviatok Nepoškvrneného Počatia –

– 2 hodiny:

„Ach, ako mnohý ľudský život sa zdá byť plný dobrých skutkov a v hodine smrti je predsa prázdny, pretože v ňom všetky zdanlivo dobré skutky, oslňujúce diela, ten „vzorný“ život, nebol výhradne pre Ježiša.

Bola to snaha vystupovať, skvieť sa, ako verne plniaci svoje náboženské povinnosti. Toto je – žiaľ Bohu – toľko kresťanov. A aké sklamanie na onom svete!

Keby ste vedeli, ako málo je ľudí, ktorí pracujú jedine pre Boha! Aká ľútosť zaplaví dušu pri smrti, keď pominie všetka zaslepenosť. Keby človek aspoň niekedy pomyslel na večnosť!

Čo znamená celý život v porovnaní s oným dňom, kedy pre vyvolených nebude už žiadneho súmraku a zavrnutým nesvitne žiadna ranná zora.“

Zdroj: Modlitba.sk